

Arrest

nr. 86 695 van 31 augustus 2012
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 13 april 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 maart 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 14 mei 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 juni 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. DIENI, loco advocaat J. BOULBOULLE-KACZOROWSKA, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“U verklaart een Russisch staatsburger te zijn van Dagestaanse origine.

Uw problemen zijn begonnen op 26 januari 2011 toen de halfbroer van uw echtgenoot, A.A. (...), een verzetstrijder, een supermarkt in Khassav-Yurt tot ontploffing bracht. Diezelfde dag belde A. (...) uw echtgenoot op en vroeg hem om hem te komen ophalen. Uw echtgenoot is taxichauffeur in Khassav-Yurt. Uw echtgenoot vertrok naar zijn halfbroer en kwam die zelfde dag 's avonds laat thuis aan. Hij vroeg u het nodige te verzamelen en zo snel mogelijk te vertrekken naar uw ouders. Hij vertelde u dat zijn nummerplaat werd genoteerd. De kans om uit het huis te vluchten kreeg u niet aangezien personen de deur forceerden en jullie appartement binnenvielen. Uw echtgenoot werd geslagen, u werd ook geslagen en verloor het bewustzijn. Toen u wakker werd lag uw jongste zoon, S.A. (...), op de grond. U bracht hem naar het Stedelijk Ziekenhuis van Khassav-Yurt waar hij 4 dagen op de Dienst Reanimatie heeft gelegen. Hij overleed in het ziekenhuis op 30 januari 2011. U kreeg in het ziekenhuis geen attest dat uw verblijf noch dat van uw zoon kon bevestigen. Aldus uw verklaringen vrezen de artsen zulke attesten uit te geven aangezien ze hierdoor zelf vervolgd kunnen worden. U werd aangeraden naar de

burgerlijke stand te gaan om een overlijdensakte te bekomen. Bij het wassen van het lichaam van uw jongste zoon ontdekten familieleden een hematoom op zijn rug. Volgens uw verklaringen kreeg uw zoon een slag op de rug tijdens het incident van 26 januari 2011.

U ontving vervolgens drie convocaties voor verhoor bij de politie uitgegeven op volgende data; 04.02.2011, 10.02.2011 en 03.04.2011. Tijdens de begrafenisplechtigheid van uw zoon kwamen de autoriteiten weer langs bij u thuis omdat u geen gevolg had gegeven op de eerste convocatie die u had ontvangen. Door het aanwezige volk op de plechtigheid werden de autoriteiten verdreven. U zou zelf langsgaan op het politiekantoor van zodra u zich beter voelde. U ging naar het politiekantoor op 10 februari 2011 samen met uw schoonvader. Uw schreef uw verklaringen op over de arrestatie van uw echtgenoot en het overlijden van uw zoon. Uw verklaringen werden stukgescheurd door de rechercheur bij wie u zich aanmeldde. De rechercheur trachtte u het zwijgen op te leggen. U werd bedreigd als zouden de autoriteiten de situatie nog erger maken indien u zou durven spreken over de incidenten van 26 januari 2011. Ze zouden niet alleen u maar ook uw oudste zoon vermoorden. U werd geslagen, ook uw schoonvader werd geslagen en jullie werden weggestuurd. Later, diezelfde dag werd u verkracht door twee politieagenten bij u thuis. Ze namen geld en waardevolle zaken mee. U ging niet naar het ziekenhuis. U besloot om bij uw ouders te verblijven te Karlan-Yurt samen met uw zoon S.M. (...). Ook daar werd u lastiggevalen; uw zoon werd ontvoerd. U kreeg uw zoon terug na de betaling van losgeld dat uw broer had verzameld door de verkoop van auto-onderdelen. Na uw vertrek werd ook uw broer lastiggevalen. U vernam van uw moeder dat hem wapens en drugs werden toegestopt en dat hij werd geslagen. Om te ontsnappen aan de beschuldigingen werd uw broer gedwongen losgeld te betalen. Sinds 26 januari 2011 hebt u geen nieuws vernomen van uw echtgenoot.

U vertrok vanuit Khassav-Yurt naar Moskou op 30 juli 2011. U verbleef in Moskou gedurende bij een vriend van uw broer. U vetrok vanuit Moskou op 5 november 2011 en reisde naar Oekraïne. Vervolgens reisde u in de laadruimte van een vrachtwagen tot België. U weet niet via welk land u de Europese Unie binnenkwam. U kwam in België aan op 8 november 2011 en diende een asielaanvraag in diezelfde dag. Vanuit België verneemt u dat uw ouders en broer problemen kennen en op zoek zijn naar u.

Op het gehoor legde u de volgende documenten voor: convocaties van 04.02.2011, 10.02.2011 en 03.04.2011, de vaderschapserkenning voor uw zoon S.M. (...) (O.V. 6.909.637) en een duplicaat van diens geboorteakte, de geboorteakte van uw overleden zoon S.A. (...), uw geboorteakte en uw diploma pedagogiek."

Verzoekster betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"Na nader onderzoek van de door u aangehaalde elementen stel ik vast dat ik u noch de status van vluchteling noch de subsidiaire beschermingsstatus kan toekennen.

Ten eerste, de geloofwaardigheid van uw beweerde vrees voor vervolging vanwege de Dagestaanse autoriteiten wordt ondermijnd door volgende vaststelling; na de vervolgingsfeiten die u in januari en februari 2011 hebt ondergaan -uw echtgenoot werd gearresteerd en is spoorloos verdwenen, de bedreigingen vanwege de autoriteiten, het verlies van uw jongste zoon, u werd verkracht (CGVS,p.11-19)- is het merkwaardig te noemen dat u, op geen enkel ogenblik, gedurende het verloop van vernoemde feiten, hebt besloten om ondergedoken te leven of een daadwerkelijke oplossing te zoeken om niet in het vizier van de autoriteiten te lopen. Integendeel, u bleef lesgeven, u liet uw zoon naar school gaan en u leefde bij uw ouders (CGVS,p.3,17-19).

Het feit dat u na dergelijke ernstige vervolgingen enerzijds besluit niet meer thuis te blijven, en anderzijds uw dagdagelijkse activiteiten verder uitoefent, is onlogisch en is niet in overeenstemming met uw beweerde vrees.

Ook na de feiten van mei 2011 (ontvoering van uw oudste zoon en de aanhoudende bedreigingen bij uw ouders (CGVS, p. 17)), en waaruit blijkt dat uw vervolgers u ook bij uw ouders opzoeken en vervolgen, duurt het nog twee maanden vooraleer u uit Dagestan wegvlucht naar Moskou (CGVS,p.10).

Deze feiten zijn niet in overeenstemming te brengen met uw beweerde ernstige vrees en ondermijnen de ernst en geloofwaardigheid van uw vrees en de feiten die hiervan aan de basis liggen.

Ten tweede kan er verwacht worden dat u zich zou geïnformeerd hebben naar de toestand van uw echtgenoot, aangezien zijn lot onduidelijk was en is. Er kan bijvoorbeeld verwacht worden dat u serieuze pogingen onderneemt naar het zich informeren naar het lot van uw echtgenoot hetzij via (mensenrechten)organisaties, andere familieleden, burens, kennissen. Ook in België hebt u zich niet geïnformeerd (CGVS, p. 14).

Dit gebrek aan initiatief omtrent het lot van uw echtgenoot, ondermijnt op ernstige wijze de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde feiten.

Ten derde, wat betreft de drie convocaties (kopies) die u neerlegde dient opgemerkt te worden dat deze convocaties werden uitgegeven op dezelfde datum als de datum waarop u moest verschijnen bij de politie, wat ten zeerste merkwaardig is (CGVS, p. 6-7, 18-19).

Hiermee geconfronteerd stelde u dat de wetten in Dagestan niet worden nageleefd, dat er willekeur heerst en dat u de verschillende convocaties ontving telkens de dag voor het verhoor bij de politie (CGVS, p. 18-19). Nu, deze verklaring is manifest tegenstrijdig met wat er objectief kan opgemerkt worden op de convocaties wat betreft de data. Ook, nergens uit de convocaties kan worden afgeleid omwille van welke omstandigheden, in welk dossier of zaak of waarom u werd opgeroepen.

Bijgevolg ontstaat het vermoeden dat deze convocaties vervalst zijn en ondermijnen ze bijkomend de geloofwaardigheid van uw relaas.

Tot slot kon u geen enkel overtuigend begin van bewijs voorleggen wat betreft de problemen die u hebt meegemaakt sinds januari 2011.

Zo kon u de verwondingen noch het overlijden van uw zoon niet staven met een begin van bewijs. U verklaarde dat toen uw zoon overleed in het Stedelijk Ziekenhuis van Khassav-Yurt, u de artsen had gevraagd naar een overlijdensakte. De artsen raadden u aan naar de burgerlijke stand te gaan (CGVS, p. 14). U legde op het gehoor echter geen overlijdensakte of ander begin van bewijs voor.

Gezien bovenstaande vaststellingen bent u er niet in geslaagd om uw vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie of voor een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert. Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog. De huidige situatie kenmerkt zich door een ondergrondse, versnipperde rebellenbeweging met een beperkte slagkracht, die haar acties beperkt tot gerichte aanslagen. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden; dit betreft een begrensde aantal gevallen waarbij burgers ofwel om specifieke redenen gevisieerd worden door de rebellen ofwel het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties; het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen. Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Dagestan niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Dagestan actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Dagestan aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Op het gehoor legde u de volgende documenten voor: de vaderschapserkenning voor uw zoon S.M. (...) en een duplicaat van diens geboorteakte, de geboorteakte van uw overleden zoon S.A. (...), uw geboorteakte en uw diploma pedagogiek (CGVS, p. 7-9). Deze documenten hebben geen beslissende invloed op uw asielsdossier aangezien ze, in uw geval, enkel persoonlijke gegevens bevatten die niet betwist worden. De convocaties van 04.02.2011, 10.02.2011 en van 03.04.2011 werden hoger besproken."

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoekster de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 13 april 2012 een schending aan van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 (hierna: Vluchtelingenverdrag), alsook een schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

Verzoekster citeert de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet en herhaalt vervolgens haar asielmotieven; zij stelt dat haar problemen begonnen na het incident van 26 januari 2011 toen de neef van haar echtgenoot een supermarkt opblies als terreurdaad in naam van de Wahabieten.

Verzoekster laat gelden dat de Wahabieten zich steeds uitdrukkelijker in het leven van Dagestan mengen, hun groeiende invloed Dagestan doet wankelen en hun methodes de Russische Federatie zorgen baart.

Verzoekster stelt dat de rebellenbeweging van de Wahabieten derhalve op een harde manier wordt onderdrukt door de autoriteiten en dat elke persoon die een familielid of vriend heeft die lid is van deze beweging, zelf ook wordt verdacht, mishandeld en ontvoerd; dit is volgens verzoekster ook gebeurd met haar echtgenoot.

Verzoekster laat nog gelden dat zij, als echtgenote van een "terrorist", niet op hulp kon rekenen van de autoriteiten, noch van de politie.

Verzoekster benadrukt dat zij door de traumatische feiten geen echt realiteitsbesef meer had en betwist dat zij geen echte bewijsstukken heeft voorgelegd; zij verwijst naar de drie convocaties en naar de geboorteakte van haar jongste zoon die overleden is. Dit laatste stuk bewijst volgens verzoekster dat zij een zoon had en dat dit kadert in haar feitenrelaas dat haar jongste zoon vermoord werd en zij enkel met haar oudste zoon gevlucht is naar België.

Volgens verzoekster komt het geenszins ongeloofwaardig over dat indien men haar naar haar land van herkomst terugstuurt dit voor haar een onmenselijke en vernederende behandeling zou zijn en een ernstige schending zou inhouden van artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens. Verzoekster vraagt van haar de status van vluchteling te erkennen of haar minstens de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

2.2. De Raad benadrukt dat de inroeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoekster uiteen valt in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoekster de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

2.3. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.4. De Raad wijst er op dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.5. De Raad wijst er vooreerst op dat artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 geen directe werking heeft binnen de Belgische rechtsorde zodat de aangevoerde schending ervan niet dienstig is. De Raad gaat hier dan ook niet verder op in.

Daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, §1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), stemt artikel 3 EVRM inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b van voormelde wet van 15 december 1980. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekster een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>). De Raad verwijst dienaangaande naar wat wordt gesteld onder punt 2.7.

2.6. De Raad is van oordeel dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht tot de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas van verzoekster heeft besloten.

Vooreerst stelde de commissaris-generaal terecht vast dat verzoeksters handelen niet in overeenstemming te brengen is met haar voorgehouden gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag:

"Ten eerste, de geloofwaardigheid van uw beweerde vrees voor vervolging vanwege de Dagestaanse autoriteiten wordt ondermijnd door volgende vaststelling; na de vervolgingsfeiten die u in januari en februari 2011 hebt ondergaan -uw echtgenoot werd gearresteerd en is spoorloos verdwenen, de bedreigingen vanwege de autoriteiten, het verlies van uw jongste zoon, u werd verkracht (CGVS,p.11-19)- is het merkwaardig te noemen dat u, op geen enkel ogenblik, gedurende het verloop van netvernoemde feiten, hebt besloten om ondergedoken te leven of een daadwerkelijke oplossing te zoeken om niet in het vizier van de autoriteiten te lopen. Integendeel, u bleef lesgeven, u liet uw zoon naar school gaan en u leefde bij uw ouders (CGVS,p.3,17-19). Het feit dat u na dergelijke ernstige vervolgingen enerzijds besluit niet meer thuis te blijven, en anderzijds uw dagdagelijkse activiteiten verder uitoefent, is onlogisch en is niet in overeenstemming met uw beweerde vrees. Ook na de feiten van mei 2011 (ontvoering van uw oudste zoon en de aanhoudende bedreigingen bij uw ouders (CGVS, p. 17)), en waaruit blijkt dat uw vervolgers u ook bij uw ouders opzoeken en vervolgen, duurt het nog twee maanden vooraleer u uit Dagestan wegvlucht naar Moskou (CGVS,p.10). Deze feiten zijn niet in overeenstemming te brengen met uw beweerde ernstige vrees en ondermijnen de ernst en geloofwaardigheid van uw vrees en de feiten die hiervan aan de basis liggen."

Verder benadrukte de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat verzoekster geen pogingen heeft ondernomen om zich te informeren over het lot van haar echtgenoot, wat wijst op een gebrek aan interesse en ernstige twijfels doet ontstaan over de ernst van haar voorgehouden vrees voor vervolging.

Daarnaast, wat de door verzoekster neergelegde convocaties betreft, merkte de commissaris-generaal correct op dat het kopies betreffen, die niet ondersteund worden door coherente verklaringen, alsook zowel inhoudelijk als naar de vorm gebrekkig zijn opgesteld.

Ten slotte liet de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht gelden dat verzoekster geen enkel begin van bewijs kan voorleggen van de problemen die zij sinds januari 2011 zou ondervonden hebben, terwijl dit nochtans redelijkerwijze van haar mag verwacht worden.

Bovenstaande motieven werden in de bestreden beslissing door de commissaris-generaal omstandig uiteengezet.

Waar verzoekster in haar verzoekschrift laat gelden dat zij door de traumatische feiten geen realiteitsbesef meer had, beperkt ze zich tot het opwerpen van een blote bewering, die geenszins door enig document wordt ondersteund en derhalve niet wordt aangenomen.

Waar verzoekster daarnaast verwijst naar de geboorteakte van haar zoon als bewijs voor haar relaas, merkt de Raad op dat nergens in de bestreden beslissing betwist wordt dat verzoekster een zoon S.A. zou hebben. Echter, verzoekster had verklaard dat haar zoon S.A. op 30 januari 2011 overleden was ingevolge de door hem opgelopen verwondingen. Verzoekster kon evenwel geen enkel begin van bewijs aanbrengen die deze verwondingen en/of het overlijden van haar zoon zou kunnen staven.

De commissaris-generaal merkte bijgevolg correct op dat de afwezigheid van enig bewijs daaromtrent, de geloofwaardigheid van haar asielrelaas ondergraaft.

De Raad stelt vast dat verzoekster, met betrekking tot bovenstaande motieven van de bestreden beslissing, voor het overige niet verder komt dan het herhalen van haar asielrelaas, het opwerpen van losse beweringen, het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal en het aanhalen van een vrees voor vervolging, zonder echter de motieven met concrete en overtuigende argumenten in een ander daglicht te plaatsen.

De Raad wijst er echter op dat dit op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Deze vrees dient immers ook steeds getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen –ook al moet niet bewezen worden dat de gevreesde vervolging ook effectief zal plaatsvinden- en verzoekster dient in dit verband de vrees concreet aannemelijk te maken. Verzoekster blijft hier echter in gebreke.

2.7. Gelet op wat voorafgaat, kan aan het asielrelaas van verzoekster geen geloof worden gehecht; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Vluchtelingenverdrag (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De status van vluchteling als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

Verzoekster kan evenmin steunen op een ongeloofwaardig relaas om aannemelijk te maken dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij, wanneer zij naar haar land van herkomst terugkeert, een reëel risico zal lopen op ernstige schade zoals voorzien in artikel 48/4, §2, a. of b. van vreemdelingenwet.

Verzoekster voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c. van de vreemdelingenwet.

De Raad deelt op basis van de informatie die toegevoegd werd aan het administratief dossier, het besluit dienaangaande van de commissaris-generaal. Hieruit blijkt dat er voor burgers actueel in Dagestan geen reëel risico op ernstige schade in de van artikel 48/4, §2, c van de vreemdelingenwet bestaat.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.8. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing op een correcte wijze genomen en gemotiveerd is. Naast een uiteenzetting van de asielmotieven door verzoekster zelf aangevoerd tijdens haar verhoor bijgestaan door haar advocaat, op 20 december 2011 op het Commissariaat-generaal bevat de bestreden beslissing gedetailleerde overwegingen die de beslissing afdoende motiveren.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig augustus tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE